

FELAJÁNLANI MINDEN
CSELEKEDETÜNKET:
„JÉZUSOM, NEKED TESZEM”

Életige

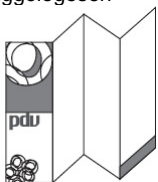
2008. Január

Chiara Lubich magyarázatával

1.
Kivágni

2.
Behajtani négy
részre
függőlegesen

3.
Behajtani két
részre vízszintesen

Miért kell szüntelenül imádkozni?

Azért, mert az imádság a személy, az ember lényegi része. Isten képmására lettünk teremtve, olyannak, akivel Isten személyes kapcsolatban áll, és aki képes közösségre lépni vele.

A baráti viszony Istennel: a közvetlen, egyszerű és igaz párbeszéd – ez az imádság.

Ez teszi lehetővé, hogy hiteles személyekké váljunk istengyermeiségünk teljes méltóságában.

Mivel személyes Isten-kapcsolatra lettünk teremtve, állandó összeköttetésben lehetünk vele, szívünkben a Szentlélektől kapott szeretettel, és azzal a bizalommal, amivel az ember saját Atyjához fordul.

Ez a bizalom ösztönöz, hogy gyakran szóljunk hozzá, hogy mindent elmondjunk neki: a gondolatainkat, a terveinket. Erre a meghitt viszonyra gondolva szinte türelmetlenül várjuk az imádság

pillanatait, melyeket a napi munkahelyi és családi kötelezettségeink közepette kiszakítunk, hogy mély kapcsolatba kerüljünk Istennel, akiről tudjuk, hogy szeret minket.

Hogyan imádkozzunk szüntelenül, különösen, amikor a hétköznapi forgataga magával ragad?

Szüntelenül imádkozni nem azt jelenti, hogy szaporítjuk imádságainkat, hanem hogy **lelkünkkel és életünkkel Isten felé fordulunk, teljesítjük akaratát:** érte tanulunk, dolgozunk, szenvedünk, pihenünk, és ha kell, érte halunk meg. Olyannyira, hogy még a leghétköznapibb ügyeinket se tudjuk intézni anélkül, hogy vele meg ne beszéljünk.

Tevékenységünk így szent cselekménnyé lesz, és imádsággá válik az egész napunk.

Segíthet ebben, ha **felajánljuk Istennek minden cselekedetünket: „Jézusom, érted, neked teszem”;** vagy ha nehézségeink adódnak, tudatosítjuk magunkban: **„Mi a fontos? Az, hogy szeresselek téged!”** Így minden dolgot szeretettel itatjuk át.

**És
SZÜNTELENÜL
IMÁDKOZNI
FOGUNK, MERT
SZÜNTELENÜL
SZERETÜNK.**

Történt egyszer,
hogyan...

Az elmúlt évben észrevettem, hogy az iskolai osztályzataim nem éppen a mintadiákét mutatták. Ami azt illeti, ahányszor felelés volt, intenzíven kértem Istent, hogy nehogy a tanár engem szólítson ki, mivel csak felületesen tanultam. Ennek ellenére sokszor mégis kihívott felelni. Isten mégsem áll mellettem, - gondoltam-, mert imádkoztam és egyáltalán nem használt...

Egy kis idő múlva elgondolkodtam ezen: **Ha Isten szeret engem**, akkor lehetséges az, hogy abbahagyja? Hát nem! Ha viszont én tanuló vagyok, vagyis az, „aki tanul”, akkor nem veszem komolyan a tanulást? Hát ezt teljesen elhibáztam! Isten mindenkit szeret, még engem is. Én, aki nem az ő akaratát tette, elvárnám, hogy ő az én akaratomat tegye, és helyrehozza hibáimat. Együtt kell működnöm vele, hogy a jót tegyem mások és magam javára. Meg kell tennem a magam részét. Jól kell tanulni. Akkor igen, Isten segíteni fog.

Rögtön elnézést kértem Istentől, hogy kételkedtem benne, és a tanulásban elkezdtem jól tenni az ő akaratát. Isten és az én együttműködésem következményeként az év végén a tanulmányi eredményem sokkal jobb lett. (Dávid – Olaszország)

www.teens4unity.net